SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 24 APRIL 1941

EEN BEDENKELIJK GEVAL

DE GEVONDEN SCHAT

„DAT iemand een schat vindt, kijk, dat gebeurt alleen maar in verhaaltjes en sprookjes," zul je misschien zeggen. „Ik heb, als ik op straat of op de hei of in het bos liep, zo vaak goed uitgekeken, maar ik heb nog nooit iets gevonden, dat de moeite waard was. Ja, in de stad vind je weleens een knoop of zo, en buiten in de natuur vind je soms op de mooiste plekjes lelijk boterhammenpapier, eierdoppen en sinaasappelschillen, door slordige, onverschillige mensen weggeworpen. Maar dat je ergens schatten zou kunnen vinden, neen, dat geloof ik niet."

Eerlijk gezegd, zou ik het ook niet geloven, als „De club van vier" het me niet zelf had verteld. „De club van vier," dat waren Henk en Wim, Sonja en Olga. En dat viertal vond op een goede dag parels en diamanten en goud en zilver in overvloed. Ja, dat klinkt als een sprookje, hè? Maar ik verzeker jullie, dat het waar gebeurd is, al vond „De club van vier" de schat niet op straat of op de hei, maar in een oud huis, dat aan de rand van het dorp stond.

Henk en Sonja waren broer en zus, en Wim en Olga ook. En omdat ze buurkinderen waren, hadden ze „De club van vier" gesticht. Dat was trouwens nog niet zo lang geleden, want de ouders van Henk en Sonja waren pas een paar weken geleden in het dorp komen wonen. Als je zo ongeveer even oud bent, vlak naast elkaar woont en op dezelfde school gaat, dan sluit je gauw genoeg vriendschap. De ene keer speelde „De club van vier" bij Henk thuis en de andere keer weer bij Wim. In de tuin stond een echte Indianententent en die tuin was zo groot, dat je er bijna in verdwalen kon. Helemaal achter in de tuin stond een prieeltje, dat onder het groen verscholen lag, en daar speelden Sonja en Olga. Als Henk en Wim niet toevallig op het oorlogspad waren om de bleekgezichten te achtervolgen, dan legden ze schild en wapens neer en gingen bij hun zusjes op theevisite.

Op een dag, toen het erg slecht weer was, zo slecht, dat zelfs een Indiaan het buiten niet kon uithouden, mocht „De club van vier" bij Henk thuis op zolder spelen. Henk woonde nog maar zo kort in het huis, dat hijzelf de weg nog niet best wist op zolder. Het was een echt ouderwets huis met grote kamers en een zoldering van zware, eikenhouten balken.

Vader en moeder moesten die dag naar de stad en zo was „De club van vier" alleen in huis. Dat wil zeggen, alleen met Mina, het dienstmeisje, dat druk in de keuken te doen had.

De regen kletterde op het schuine dak met de rode pannen, en als de wind door de oude schoorsteen gierde, was het of iemand een lied uit lang vervlogen tijden zong.

De zolder was zo groot en ruim, dat je er met gemak schommelen kon. Vader had de touwen van de schommel aan een paar zware balken bevestigd.

„Wil je wel geloven, Wim, dat ik ons eigen huis nog niet ken," zei Henk. „Ik ben zelfs nog nooit in de kelder geweest."

„Laten we daar dan eens een kijkje gaan nemen," stelde Wim voor. „Ja, laten we dat doen," stemden Sonja en Olga in.

Een paar minuten later begon „De club van vier" een onderzoekingstocht. Langs de krakende trap ging het naar de kelder. Eigenlijk was die kelder meer een kamer, die onder de grond lag. Er was een vloer van marmer en langs de wanden was een lambrizering met een rand van houtsnijwerk aangebracht.

„Dat is een prachtige kelder," vond Wim. „Dit huis ziet er bijna uit, alsof het in vroeger eeuwen een kleine burcht is geweest."

„Dat heb ik ook al gedacht," beaamde Henk. „Als je die dikke muren ziet, dan moet je dat haast wel geloven. Ik denk, dat ze dit vertrek gebruikten voor het bewaren van wintervoorraad of als wijnkelder. En kijk dat mooie houtsnijwerk langs de wanden eens."

Henk betastte de sierlijke wandbetimmering. Maar wat was dat?

De wand week voor de druk van z'n hand! „Zou dat een geheime deur zijn?" vroeg Wim verbaasd. Door de tocht draaide de geheime deur nog verder open. De roestige scharnieren knarsten en de jongens staarden nu in een donkere gang.

Een koude luchtstroom kwam hun tegemoet....

Sonja en Olga vonden het geval griezelig en ook Henk en Wim werden wel een beetje wit om hun neus. „Een geheime gang in zo'n oud huis! Waarheen zou die wel kunnen voeren?" vroeg Henk fluisterend.

„De club van vier" hield krijgsraad, wat er gedaan moest worden. „We zullen eens gaan onderzoeken, waar die gang op uitkomt," besloot Wim kordaat. „'t Is er wel erg donker, maar ik heb gelukkig een eindje kaars bij me."

En zo werd besloten, dat ons viertal achter elkaar de geheimzinnige gang in zou gaan. Wim, met het brandende eindje kaars, ging voorop, achter hem kwam Henk, dan Sonja, en Olga vormde de achterhoede.

Brrr.... wat was het donker en

„Ja, maar er zijn ook kronen bij en schepters...."

kil in die onderaardse gang! Het tochtte er zo, dat Wim's kaars bijna uitwoei. Voetje voor voetje schuifelde „De club van vier" verder....

„Zou er nooit een einde aan die gang komen?" mompelde Wim. Nauwelijks had hij deze woorden gesproken, toen z'n kaars uitwoei. Daar stonden ze nu, in de stikdonkere gang! Maar Wim en Henk bleven kalm, zoals het dappere jongens past, en ook Sonja en Olga hielden zich kranig, al stonden ze ook te klappertanden en waren ze liefst zo vlug mogelijk teruggekeerd.

„Zzztttt," zoemde het door de donkere gang. „Wat was dat?" vroeg Henk verschrikt.

„Ik denk een vleermuis, ik voelde ten minste zoiets langs m'n haar strijken," antwoordde Wim bedaard. „Ik zal proberen in 't donker verder te komen."

't Volgend ogenblik echter struikelde hij over iets en lag op z'n neus.

„Wat is er gebeurd?"gilde Henk. „Wist ik dat maar," gromde Wim. „Ik ben over iets gestruikeld, ik kan geen hand voor m'n ogen zien.... Wacht, ik voel dat ik nog lucifers in m'n zak heb."

En toen het kaarsje weer flakkerend brandde, zag Wim eindelijk, waar hij over gestruikeld was. Het was een antieke kist met zware ijzeren sloten, die midden in de gang stond. Door de schok was de kist gekanteld, het deksel opengesprongen en over de grond verspreid lagen.... talloze sieraden. De donkere, onderaardse gang leek wel de schatkamer in de grot van Ali Baba en de veertig rovers. Briljanten en diamanten, zo groot als knikkers, fonkelden in het donker en weerkaatsten duizendmaal het licht van de kaars, die Wim in z'n hand hield. Koningskronen, schepters en halssieraden, bezet met prachtige edelstenen, lagen zo maar voor het grijpen. Wim en Henk waren eerst sprakeloos. Maar eindelijk kwamen de tongen los.

„Nu zijn we ineens rijk geworden, schatrijk!" juichte Sonja, terwijl ze een schitterende kroon op haar blonde krullen zette.

„Ja, wie had dát ooit kunnen denken," riep Olga uit.

„Maar hoe zouden die schatten hier verzeild komen?" vroeg Wim, met een droge keel van opwinding. „Mogelijk liggen ze hier al eeuwen en hebben ze aan een roofridder behoord," veronderstelde Henk.

Inmiddels grabbelde „De club van vier" maar in de onmetelijke schatten, alsof het zo maar niets was.

„Laten we alles naar de kelder dragen," stelde Wim voor. „Daar kunnen we dan op ons gemak alles nog eens bekijken."

Onder het electrisch licht in de kelder was het één flonkering, wat er voor de dag kwam. De kist scheen wel onuitputtelijk.

„Moeten we de politie niet waarschuwen, want eigenlijk zijn die schatten ons eigendom toch niet?" opperde Wim.

„Neen, voorlopig niet," zei Sonja vastbesloten en ook wel teleurgesteld. „We hebben deze schatten toch in ons eigen huis gevonden!"

„Ja, maar er zijn ook kronen bij en schepters en dat vind ik wel een beetje verdacht," antwoordde Henk. „We zullen daarmee in elk geval wachten, tot moeder thuiskomt. O, o, wat zal die opkijken!"

Moeder wás ook erg verbaasd en vader niet minder. Maar toen ze een handvol van die prachtige diamanten bekeek, zei ze: „We zullen even de politie opbellen en zeggen, wat we hier gevonden hebben." Vader vond ook, dat dit gebeuren moest.

Nog diezelfde middag belde de veldwachter aan in gezelschap van een statige, oude dame. In optocht ging het naar de kamer, waar de schatten lagen uitgestald. De veldwachter was ook een beetje zenuwachtig, toen hij de flonkering van al die sieraden zag. Hij schraapte z'n keel en vroeg de oude dame ernstig: „Mevrouw, u hebt dit huis vroeger bewoond, zijn deze schatten uw eigendom of weet u er niets van te vertellen?"

De dame bekeek de sieraden met een blik van herinnering, begon toen vriendelijk te lachen en antwoordde: „Inderdaad, deze schatten behoren mij. Ik droeg ze vroeger, toen ik nog toneelspeelster was. Maar die tijd is nu lang voorbij en omdat die sieraden natuurlijk maar nagemaakt zijn en dus geen waarde hebben, vergat ik zelfs ze mee te nemen, toen ik verhuisde."

Ik droeg ze vroeger, toen ik nog toneelspeelster was.

Vader en moeder lachten begrijpend, want zij hadden al lang gezien, dat de schatten niet écht waren, dat het maar toneelsieraden waren. Iedereen had schik in het geval, zelfs „De club van vier". Want hoewel ze het eerst erg jammer vonden, dat het goud maar blinkend koper en de diamanten maar geslepen glas waren, ze waren toch niet weinig in hun schik, toen de oude dame zei: „Ik heb die sieraden niet meer nodig, kinderen, nemen jullie ze maar, om er mee te spelen...."

De volgende dag was het prachtig weer en in het bos wandelden twee Indianen en twee squaws in feestgewaad, rijk behangen met gouden sieraden en diamanten, die schitterden in het zonnelicht.

WILLY SCHERMELÉ

TOMMIE'S AVONTUREN

DOOR PIET BROOS

Dus trokken Tommie en Pingwing de stoute schoenen aan en stapten de wacht voorbij, de binnenplaats van het paleis over en keken rond waar ze moesten zijn.

Ze zagen een licht branden en Tommie vond het 't beste daar maar op af te stevenen. Pingwing volgde: ze klommen langs 'n waterpijp naar boven en gingen over een balkon....

....de verlichte kamer binnen. Ze zagen plots dat ze in de kamer van den koning stonden. Zuchtend zat zijne majesteit op een divan en overal lagen boeken verspreid.

Daarin had hij gezocht naar het middel om zich van zijn grote oren te ontdoen, die hij volgens zijn zeggen van een of anderen tovenaar cadeau had gekregen. Daarom droeg hij een slaapmuts.

Tommie en Pingwing beloofden den koning hem te helpen en tegen de morgen vertrokken ze naar het land van tovenaar Bokkehaar, die den koning met die grote oren opgescheept had.

Ze bereikten een groot bos, maar dat was zò dichtbegroeid, dat ze van hun paard af moesten en het te voet moesten doortrekken. Dat was ook al geen bezwaar.

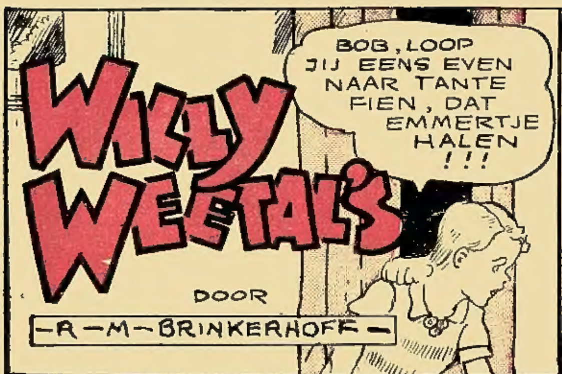
Plots hoorden ze 'n stem als 'n krakend wagenwiel en ze zagen een oud vrouwtje zitten, dat tegen 'n kraai praatte. Ze hadden 't over koning Mikwast en over 't middel dat hem kon helpen.

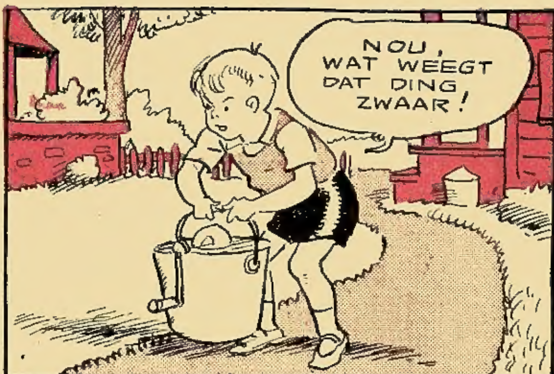
Plots greep het vrouwtje haar bezem en Tommie en Pingwing zagen met grote ogen hoe ze daarop boven de boomtoppen naar huis vloog. Ze renden in dezelfde richting.

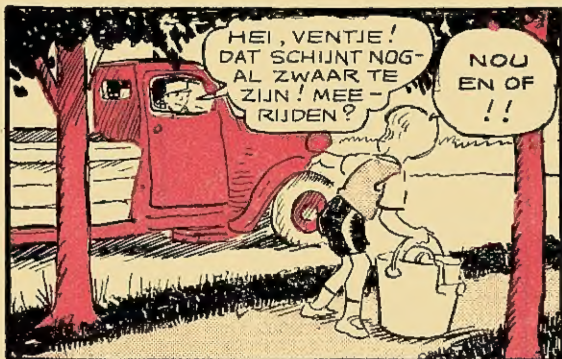

Daar stond tussen de bomen een laag huisje. Dat was vast en zeker van tovenaar Bokkehaar. Ze wachtten tot het donker was geworden en slopen toen dichterbij.

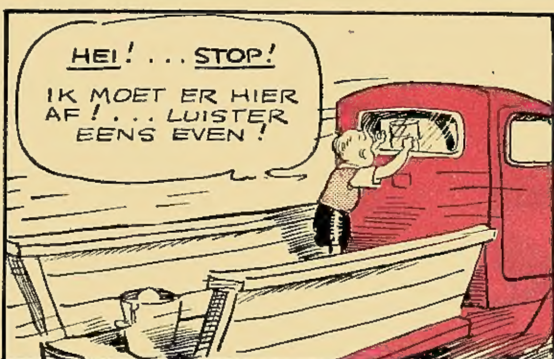

WILLY WEETAL'S
DOOR
-R-M-BRINKERHOFF-
BOB, LOOP JIJ EENS EVEN NAAR TANTE FIEN, DAT EMMERTJE HALEN !!!

KOM, HAAST JE BOB, HET ZIJN MAAR TIEN STAPPEN !
GOED, HOOR!

NOU, WAT WEEGT DAT DING ZWAAR!

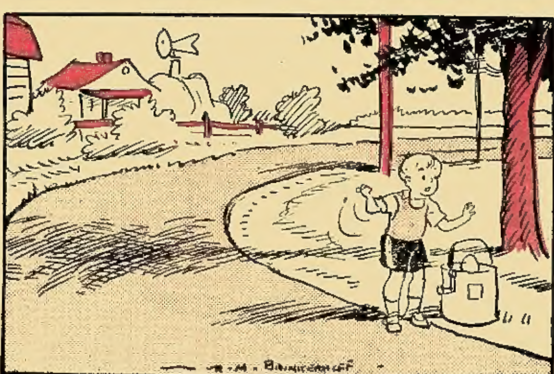

HEI, VENTJE! DAT SCHIJNT NOG-AL ZWAAR TE ZIJN! MEE-RIJDEN?
NOU EN OF !!

HALLO! IK WIL ER AF!

HEI! . . . STOP!
IK MOET ER HIER AF! . . . LUISTER EENS EVEN!

. . . O . . O . . WE ZIJN AL 'N HEEL EIND VAN HUIS . . .
IK WIL ER AF!

HET SPIJT ME, BAASJE. IK WAS VER-GETEN DAT IK 'N PASSAGIER HAD!
LAAT MIJ ER UIT!

BONT ALLERLEI

HET VREEMDE LAND De goede man van ons puzzeltje kan er maar geen wijs uit! Vierkante grutjes, wat staat hier toch, hij zou het niet kunnen zeggen. Maar jullie toch wel, is het niet? Zet de letters goed achter elkaar en lees de naam van een ver land.

KEN JE HEN?

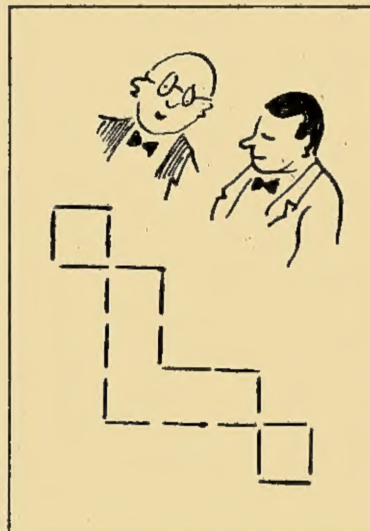
In de naam van een bekend Afrikaans volk komt de letter T vijfmaal voor. Ken je de naam van dat volk?

WOORDJES VORMEN

1. Vorm met de woordjes „ram", „me" en „stad", de naam van een bekende plaats in Nederland.
2. Met de woordjes „nee" en „is" de naam van een bekende Franse rivier.
3. Met de woordjes „pil" en „ar" de naam van een deel van het jaar.
4. Met de woordjes „as" en „fut" de naam van een bekende opera.
5. Met de woordjes „al", „pa" en „nat" de naam van een bekende boomsoort.

LUCIFERSKUNSTJE

Verplaats tien lucifers, maar zó, dat er twee vierkanten overblijven.

Oplossingen vorig nummer

LETTERRAADSEL

1. N.
2. E N.
3. R E N.
4. N A R E.
5. B A R E N.
6. B R A D E N.
7. B R E D A.
8. A D E R.
9. D R A.
10. A R.
11. R.

KINDERWAGENPUZZLE

PIJL PET GAAR
AS MAN LAF E
R RIJN DAL EG
IJDEL VET REE
SOM KEU BERN
ERG

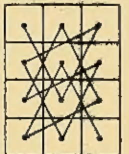
TEKEN JE MEE?

WAT? HOE? WAAR?

1. Apotheker. 2. Vierendertig. 3. Rotterdam.

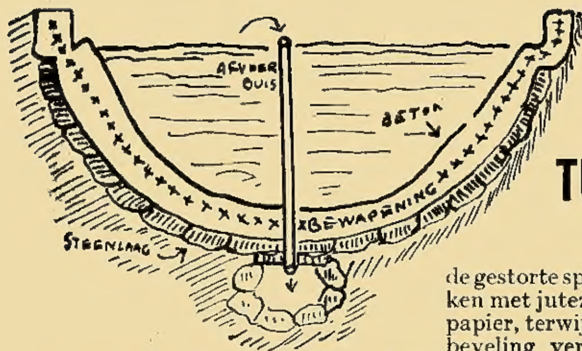
PIET KONIJN

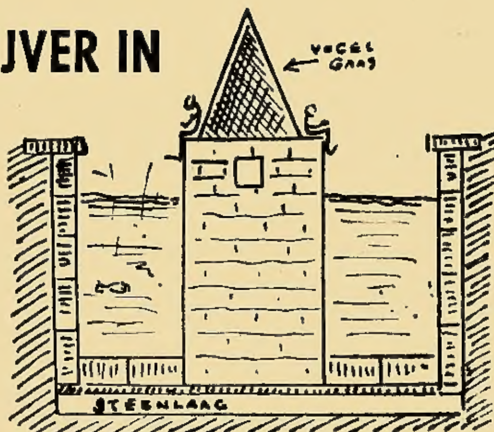
Eén zwaluw maakt nog geen zomer.

VOOR HANDIGE REKENAARS

1. Weer een getal van 2 cijfers. Je mag beide cijfers verwisselen, maar dan heb je 'n nieuw getal dat 1 minder is dan het dubbele van het eerste getal.
2. Deel het getal 82 in vier groepen, A, B, C en D, maar doe het zó, dat je, als je 3 bij A voegt, 3 van B aftrekt, C met 3 vermenigvuldigt en D door 3 deelt, steeds dezelfde uitkomst hebt. Welke zijn die 4 getallen?

EEN VIJVER IN ONS TUINTJE

Het staat wel aardig, zo'n klein vijvertje in ons eigen tuintje en zo duur hoeft het immers ook niet te worden, vooral waar het gaat om een kleine kunstvijver. We kunnen hem maken uit metselwerk of uit beton. Voor het zelfgemetselde vijvertje kunnen we gewoon afbraakstenen nemen, waarbij we erop moeten letten dat we de vijver iets dieper uitgraven dan hij eigenlijk wordt, omdat de steenlaag natuurlijk ook de nodige ruimte inneemt. Als specie gebruiken we bijvoorbeeld één deel cement op drie delen rivierzand, waarvan we een gemakkelijk te verwerken brij maken. Als je zachte steen gebruikt, moet de specie echter weer slapper zijn, dan neem je 1 op 5. Voordat je begint met metselen, leg je eerst een stevige steenlaag, waarop je dan de eerste specielaag legt. Al te groot mag je een gemetselde vijver niet maken, want dan loop je grote kans op scheuren.

Beter en secuurder is het, een vijvertje van beton te maken. Voor dat beton neem je bijvoorbeeld 2 emmertjes cement, 4 emmertjes rivierzand en 6 emmertjes grint van gemengde korrelgrootte (5 à 30 mm in doorsnee). Eerst goed enige keren droog vermengen, dan langzaam water toevoegen totdat je een goed verwerkbare brij hebt gekregen.

Wil je ook hier geen kans op scheuren of barsten lopen, dan is het noodzakelijk, ook voor een kleine vijver, 't beton te bewapenen. Voor die bewapening neem je gewoon kippengaas; bij voorkeur kippengaas dat al iets roestig is, daar het beton zich hier gemakkelijker en beter aan vasthecht. Eerst maak je de bodem van de vijver en voordat die vloer droog is, maak je een kleine bekisting voor de wanden. Let er ook op dat de bewapening niet afzonderlijk voor de bodem geldt en afzonderlijk voor de wanden, maar dat bodem en zijwanden moeten verbonden worden.

Zorg er ook voor dat de zon niet op het beton schijnt, terwijl het aan het verharden is. Het is dus zaak de gestorte specie af te dekken met jutezakken of met papier, terwijl het ook aanbeveling verdient om bij eventueel zonnig weer het beton vochtig te houden. Niet nat, maar vochtig dus. Vergeet ook niet — en dat geldt ook voor het metselwerk — dat beton zeker en vast een tiental dagen moet verhard zijn, voordat het vorst kan verdragen.

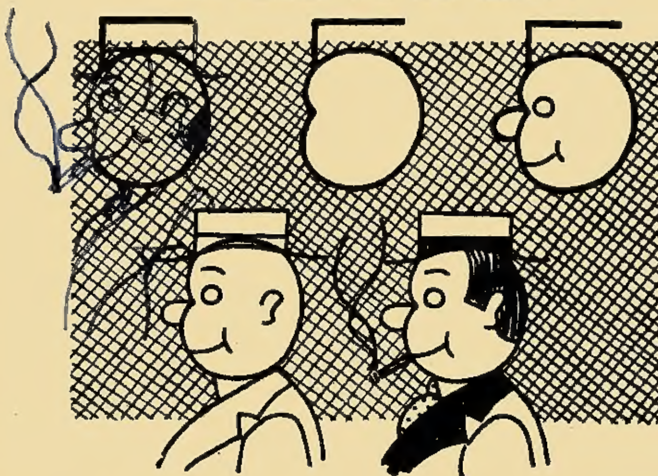
Wanneer je zover bent dat het beton hard en stevig is geworden, wordt de hele oppervlakte bestreken of liever „ingewassen" met een nieuwe laag cementspecie, bestaande uit 1 deel cement met 2 delen rivierzand dat met water is verwerkt tot een lichte brij.

Ten slotte bestaat ook nog de mogelijkheid om een klein vijvertje te maken met behulp van speciaal asfaltpapier, dat hiervoor in de handel is. Het papier wordt dan in verschillende lagen in de uitgegraven vijver gelegd, terwijl tussen de lagen een soort mastiek kan worden aangebracht. Men dient er echter goed voor te zorgen, dat er zich in de bodem geen stukjes hout of steentjes bevinden, die het papier kunnen drukken of beschadigen. Dit zijn drie deugdelijke methoden, maar de secuurste blijft niettemin de betonmethode, waar je vermoedelijk het meeste plezier van zult beleven. Het verdient ook aanbeveling, in het midden van de vijver een loodrecht opstaande buis aan te brengen, waarvan de monding of het bovenstuk zich iets onder de rand van de vijver bevindt.

Dit voorkomt eventueel overlopen van de vijver bij hoge waterstand. Het overtollige water kan dan, via de pijp, een uitweg vinden. Als je geen loodrechte wanden maakt, kun je 't ook zonder bekisting af. Dan stort je de betonmassa laagsgewijze en komvormig uit, zodat je lichtglooiende hellingen krijgt. Het tweetal kleine schetsjes, die we hierbij voegen, geeft jullie alvast enige richtlijn.

Men kan in het midden bijvoorbeeld ook een torentje metselen. De spits wordt dan gevormd uit vogelgaas, dat eveneens bestreken wordt. Ook brengt men wel eens een gloeilampje in zo'n torentje aan, wat vooral bij donker een verrassend effect geeft. Maar dit is lang niet ieders werkje, omdat er bij de aanleg van dergelijke goed geïsoleerde leidingen nog al wat komt kijken.

WAT MAKEN WE VAN EEN 5 ?

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB

ALS UITVINDER!

